

FORORD

Ifølge dyreværnslovens § 3, stk. 1 skal dyr beskyttes mod vejr og vind i overensstemmelse med deres behov. Rådet får forelagt et stigende antal sager, hvor besætnings ejere anmeldes for at lade dyr gå ude døgnet rundt om vinteren, uden at der er sørget for tilstrækkelige læmuligheder til beskyttelse mod vintervejret. Typiske eksempler er gengivet i denne og tidligere årsberetninger.

Rådet har den opfattelse, at forudsætningen for, at dyr kan gå ude døgnet rundt om vinteren er, at følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Der skal være læskur eller bygning, hvor alle dyrene samtidig kan søge hvile på tørt, strøet leje;
- 2) dyrene skal tilføres supplerende foder, så de opretholder et godt huld og
- 3) der skal hele tiden være adgang til frisk drikkevand.

Denne opfattelse er ved mange lejligheder blevet anfægtet af sigtede og deres rådgivere, blandt andet med henvisning til, at man i andre lande med et strengere klima end det danske lader dyr gå ude året rundt uden læmuligheder, uden at dette synes at give anledning til dyreværsmæssigt betænkelige forhold. Rådet har hertil fremført følgende: De pågældende lande har et mere stabilt klima (fastlandsklima) end Danmark, hvor vintervejret er præget af hyppig vekslen mellem frost og tø, skiftende typer af nedbør og vekslende vindretninger. Men dertil kommer ydermere, at det er Rådets opfattelse, at vintergræsning uden særlige forholdsregler til beskyttelse af dyrene ikke er forenelig med de her i landet alment accepterede normer for forsvarlig behandling af dyr.

Med baggrund i den øgede aktualitet af denne type af sager gives neden for en redegørelse for den nyeste retlige udvikling vedrørende vintergræssende husdyr.

I en tidligere refereret sag (j.nr. 23/87, se årsberetning for 1987-88 side 35) blev en ejer tiltalt for at lade sine kreaturer gå ude om vinteren, uden at der var læmuligheder. Rådet fik forelagt et omfattende spørgetema fra tiltaltes advokat, hvor denne blandt andet udbad sig videnskabelig dokumentation for Rådets oven for anførte holdning. Tiltalte blev trods Rådets votum frikendt med den begrundelse, at besætningsdyrlægen havde erklæret, at dyrene ikke havde lidt overlast. Frifindelsen blev ikke anket til højere retsinstans.

I en anden sag (j.nr. 1631-26.93, se side 34) havde en mand ladet sin hest stå tøjret på marken døgnet rundt om vinteren uden læmulighed. I denne sag blev tiltale opgivet, ligeledes med henvisning til, at hesten ikke syntes at have lidt overlast. Disse afgørelser gav Rådet anledning til at henvende sig til Justitsministeriet, idet man over for ministeriet gav udtryk for bekymring over, at de anførte domspræmisser kunne skabe præcedens for, at dyreværnslovens bestemmelser skulle indebære, at tiltalte i dyrevæmssager kun kunne idømmes straf, såfremt dyrene havde lidt fysisk overlast.

Samme person som i sag nr. 23/87 blev i 1993 igen sigtet for at lade sine kreaturer gå ude om vinteren uden læ (j.nr. JK 1632-86.93, sagen er udførligt refereret på side 45 i nærværende beretning). Ved byretten fik han påbud om at tilvejebringe læmuligheder, hvilket han ankede til Landsretten. Rådet besvarede via Statsadvokaten atter en række spørgsmål fra tiltaltes advokat og indvilgede i øvrigt undtagelsesvis i at møde for retten for nærmere at redegøre for sin holdning. Landsretten fulgte Rådets anvisninger i sagen og stadfæstede byrettens kendelse.

Det må herefter anses for at være gældende ret, at dyreværnslovens § 2 og § 3, stk. 1, 3. punktum skal fortolkes således, at dyr ved udegræsning om vinteren altid skal have adgang til læskur eller bygning, hvor alle dyrene samtidig kan finde hvile på tørt strøet leje. Dette har som nævnt været Rådets holdning igennem mange år. Det er imidlertid første gang, at denne opfattelse er blevet afprøvet ved en højere retsinstans. Det må betragtes som særdeles tilfredsstillende, at der nu er skabt et klarere retsgrundlag for Rådets og domstolenes behandling af disse sager, der som nævnt er blevet hyppigere i de senere år.

Afgørelsen vil blandt andet medføre, at vintergræsning i fredede naturområder (statskovdistrikter og lignende) vil være udelukket, medmindre fredningsmyndighederne tillader opsætning af læskure. Rådet har allerede fået forelagt sager af denne art og er vidende om, at der er taget initiativ til at konstruere læskure, der opfylder de særlige æstetiske og arkitektoniske krav, der gælder for disse naturområder.

Frederiksberg den 20. juli 1994

Knud Nielsen